

יומני היקר,

היום ה 7.10.2025 . לתאריך הזה - ה 7 באוקטובר יש שתי משמעויות מבחינתי... שביעי באוקטובר זו היום הולדת של אבי וגם.. השבת השחורה.

באותה שבת בבוקר, 7.10.2023 התעוררתי וחיפשתי את הטלפון כדי לבדוק את השעה, אבל לא מצאתי. קמתי והלכתי לחדר של הורי שמעבר לדלתי. ראיתי את אמי ושאלתי אותה איפה הטלפון שלי. היא אמרה לי שהוא אצלה והסבירה לי שהמצב במדינה הסתבך. ושיש המון פייק ניוז ותמונות לא נעימות. בהתחלה לא הבנתי על מה היא מדברת, וחשבתי שזה עוד מקרה קל. פתחתי את הטלפון והדבר הראשון שעלה לי באינסטגרם זה צילום של טרקטור גדול שובר וחוצה את הגדר שלנו. עד מהרה הבנתי שזאת הגדר שמפרידה בנינו לבין עזה. בסרטון יכולתי לראות אחרי שפתחו את השער עם הטרקטור, שיש מאחוריו שיירה של אנשים. באותו רגע הבנתי שמהו לא טוב קורה והרגשתי את הלחץ שלי עולה.

כל דבר קטן שצץ רצתי לשאול את ההורים, לספר, לשתף, לבדוק אם הדברים באמת נכונים. וכל פעם מחדש התאכזבתי לשמוע שהדברים שראיתי נכונים. שמעתי שתצפיתניות של צה"ל שהיו שם הזהירו את מפקדם כי הן רואות פעולות לא רגילות מהצד השני של הגדר, אימונים שלא היו לפני, ובתגובה השתיקו אותן. לאט לאט הבנתי יותר את המצב למה ואיך זה קרה. 3000 מחבלים, שרצחו בדם קר +1000 אנשים חפים מפשע. הייתי מבולבלת ובעיקר עצובה כי ידעתי שלי, ילדה בת 12 אין דרך לעצור את זה, וכל כך רציתי שיפסק...

אני זוכרת, שהקריין בחדשות אמר שהייתה מסיבת טבע ברעים. מהר מאוד הבנתי מה המשפט הבא שלו הולך להיות. הוא המשיך ואמר שברעים נרצחו 347 אנשים ו-17 שוטרים שאבטחו את הפסטיבל. באותו השבוע אני עוד עדיין לא עיכלתי את מה שקרה. כל עם ישראל עדיין לא עיכל. בתיים נשרפו הקרובים אליהם מתו או נפצעו אבל גם באותו שבוע הבנתי שזאת הולכת להיות מלחמה. ראיתי איך כל עם ישראל מתאחד ביחד והבנתי שהמצב חמור, במיוחד כי לפני השביעי באוקטובר היו המון הפגנות בישראל והעם היה מפוצל.

עברו פחות או יותר שבועיים, חשבתי שהעניינים יירגעו, למרות שידעתי שישראל ספגה טילים מחבלים ובעיקר עצב עמוק. אני זוכרת אותי יושבת בבית, באה להתיישב ליד הורי ולצפות בחדשות, והם לא הרשו לי. זה מעולם לא קרה, תמיד ישבתי עם הורי בערב לצפות בחדשות ולהתעדכן במה שקורה, זה עניין אותי, ושוב הבנתי עד כדי כמה המצב חמור, עד כדי כך שההורים שלי לא רוצים שאצפה בחדשות.

התקדמנו בסיפור, עבר בערך חודש וחצי, כל הזמן הזה פחדתי שתהיה האזעקה אצלנו, בתל מונד. בחיים שלי לא חשבתי שאני אקלע למצב של מלחמה כזו ארוכה, בדרך כלל אנחנו לומדים בכיתה על מלחמות ארוכות שנמשכו המון זמן ועל מעשי גבורות, אני מוצאת את עצמי חושבת לעצמי: הילדים שלי ילמדו על זה? האם זאת תהפוך להיות מלחמה של ממש? ברור לי מאליו שאת מה שקרה אף אחד לא ישכח.

עלתה לי עוד שאלה באחד מהימים, אבל הפעם הייתה לי תשובה, שהתבררה כנכונה... הייתי מסוקרנת איפה האנשים שבתיהם נשרפו או נפגעו. ראיתי באינסטגרם שחלקם שכנו במלונות, ולחלקם שכנו בבתים של המשפחות. אחרי כל המידע שקיבלתי, קיוויתי רק לטוב, ושהתקופה הזו תעבור בשלום.

היום, התאריך 7.10.2025. בבית ספרנו מציינים שנתיים לשבת השחורה, אני רוצה לספר לך, יומן יקר, שהמצב יותר טוב משציפינו. המלחמה כבר נפסקה מזמן, ניצחנו. בעזה אין איש, כולם ברחו, כבשנו את האזור, עדיין יש אנטישמיות, בכל זאת, האנטישמיות הייתה ותהיה המון זמן. כמובן שיש גם

ממשלה חדשה. שמעתי מאמא שמתכננים שם קניון עם החנויות הכי שוות שיש! אני לא יכולה לחכות.
יש את חוף נובה, ששמעתי שהוא החוף הכי שווה בעולם! יש שם המון מסיבות, והחוף נורא יפה. ליד
נובה יש מספר בתי מלון שווים בטירוף, יש גם target! בעיקרון עזה הפכה להיות אילת החדשה, כולם
מדברים עליה. יש בעזה רחובות עם שמות החטופים שחזרו, ועל שמות הגיבורים והגיבורות שעזרו
והצילו חיים.

יומני היקר, אני מקווה שבעתיד יהיה טוב.

כתבה: סתיו מוראד, ח6,
בית חינוך רבין, תל מונד
מחנכת גלית כהני.